

Αρμενιστής

Τόμ. 1, Αρ. 1 (2023)

Αρμενιστής

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΕΚΔΟΤΗ
ΕΝΟΤΗΤΑ «ΤΟΠΩΝ ΠΟΙΗΣΙΣ»

Αγγελικής Πεχλιβάνη

Copyright © 2023, Αγγελικής Πεχλιβάνη

Άδεια χρήσης <https://plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4/#>.

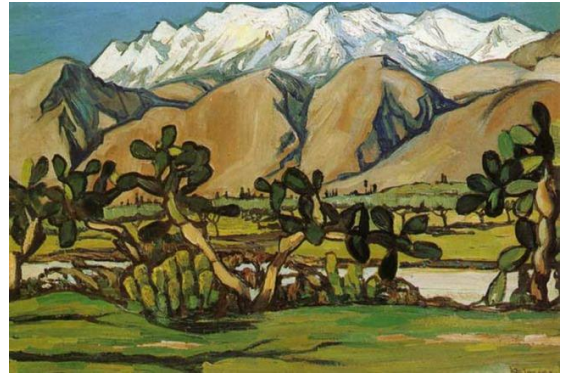
Αγγελικής Πεχλιβάνη

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΕΝΟΤΗΤΑ «ΤΟΠΩΝ ΠΟΙΗΣΙΣ»

Ταϋγετος.

Στην Ελένη Κοφτερού

Το βουνό αυτό ρίχνει τη μια πλαγιά του στο γαλανό νερό. "Όταν μεγαλώσω", λέει, "θα γίνω θάλασσα. Θα αλμυρίσω όλους τους βράχους και τα πεύκα, θα κάνω νόστιμη τη σπάνια camproula. Τι να τον κάνω τον σκοτεινιασμένο κάμπο - μπλέκονται τα νοήματα στο χώμα. Εγώ θα γίνω πλοίο της γραμμής, θα γίνω караβάκι μεσ' την γαλάζια, σαν γάλα, ομίχλη. Άλλωστε πάντα

Κ. Μαλέας, «Ταϋγετος», ελαιογραφία σε μουσαμά, 49 x 68 εκ., Ίδρυμα Α. Γ. Λεβέντη

μου άρεσαν τα φώτα που τρέμιζαν και χάνονταν στην αντιπέρα όχθη. Κι η μουσική τ' ανέμου θα μ' ακολουθεί· όπως κι η λάθος νότα".

(Η φίλη μου η Ελένη, που ζει χρόνια στις παρυφές του ίσκιου του, λέει πως κάποιες νύχτες βλέπει απ' τις κορφές του γαλάζιες γλώσσες να εφορμούν στη θάλασσα και να βυθίζονται στον σκοτεινό βυθό της.)

Φλώρινα I

Τον χειμώνα στη Φλώρινα
το κόκκινο κρασί πίνεται
στη σωστή θερμοκρασία
(αυτά περί θερμοκρασίας δωματίου
είναι μια τοποθέτηση α-ιστορική
που ίσως συζητηθεί εν καιρώ).

Έχουμε καταναλώσει 3-4 μπουτίλιες,

όταν ακούω βουητό από ψηλά.

"Είναι το βουητό της ιστορίας
που κατρακυλάει με
ματωμένα αμπέχονα;", ρωτάω.

Ποταμός Σακουλέβας στη χιονισμένη Φλώρινα

"Όχι" μου απαντά
ο κορυφαίος του χορού,
"ο Σακουλέβας βράζει,
προτού σκεπάσει το αίμα".
Πίνουμε το τελευταίο ποτήρι
και πιασμένοι χέρι χέρι
ή με μαντήλια κεντητά,
αποσυρόμαστε απ' τη σκηνή
χορεύοντας,
άδειες σκιές,
σε 12/8.

Μια νύχτα παγωμένη
με χάλκινα αστροφώτιστα
μας καταπίνει.

Φλώρινα II

Η πόλη αυτή βυθίζεται σε χλωτισμένο σέπια. Είναι μια καρτ-ποστάλ παλαιϊκή που ζωντανεύει ξαφνικά με κίνηση και παντομίμα, δίχως ήχο, βωβός κινηματογράφος. Εδώ, δεν γεννιούνται πια παιδιά, κανείς δεν μεγαλώνει. Μόνο η αναρριχητική αμπέλωση εκτείνεται και εφορμά σαν φυλλοβόλος μνήμη στα ξεχασμένα σπίτια. Σ' αυτήν την πόλη, οι άνθρωποι έχουν μεγάλα νύχια· μ' αυτά φτυαρίζουν στα βουνά, ψάχνουν παλιά οστά για φυλακτά, λειωμένες γλώσσες – βούτυρο στο ψωμί τους- με αυτά ανοίγουν δρόμο στο σκοτεινό το χιόνι για να γυρίσουν σπίτι. Συχνά πέφτει ομίχλη και την κυκλώνει, κρυσταλλιασμένο σελοφάν. Κάποτε σπάει ο πάγος και ξεπροβάλουν άνθρωποι χιονισμένοι που κοιτούν, με άσπρα μάτια ξέξασπρα· κάνουνε focus στον μυχό της Ιστορίας.